

VIT A
VIRI MAGNIFICI AMPLISSIMI
EXCELLENTISSIMI,
IACOBI ALBRECHTI
VON SIENEN,

J. U. D.

REIPUBLICAE HAMBURGENSIS
CONSULIS SENIORIS,

SUMMIS IN PATRIAM MERITIS
SPLENDIDISSIMI;

ANNO MDCCC A. D. XXII. AUGUSTI

REBUS HUMANIS EREPTI,
EX

AMPLISSIMI SENATUS MANDATO

EXPOSITA

A

IOHANNÈ HENRICO VINCENTIO NOELTINGIO,
LOGICAE METAPHYSICAE, AC ELOQUENTIAE PROFESSORE PUBLICO,
ET EODEM ANNO GYMNASII PRORECTORE.

HAMBURGI,

TYPIS CAROLI WILHELMI-MEYNI, AMPLISSIMI SENATUS ET GYMNASII
ET IOHANNI TYPOGRAPHI.

V I T A
VIRI MAGNIFICI AMPLISSIMI
EXCELLENTISSIMI,
IACOBI ALBRECHTI
VON SIENEN,

J. U. D.

REIPUBLICAE HAMBURGENSIS
CONSULIS SENIORIS,
SUMMIS IN PATRIAM MERITIS
SPLENDIDISSIMI,
ANNO MDCCC A. D. XXII AUGUSTI
REBUS HUMANIS EREPTI,

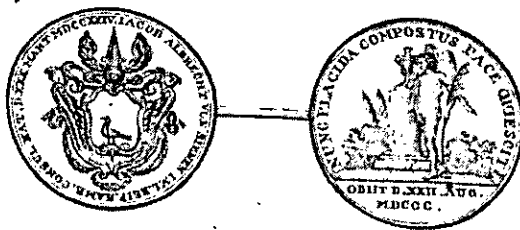
EX

AMPLISSIMI SENATUS MANDATO

EXPOSITA

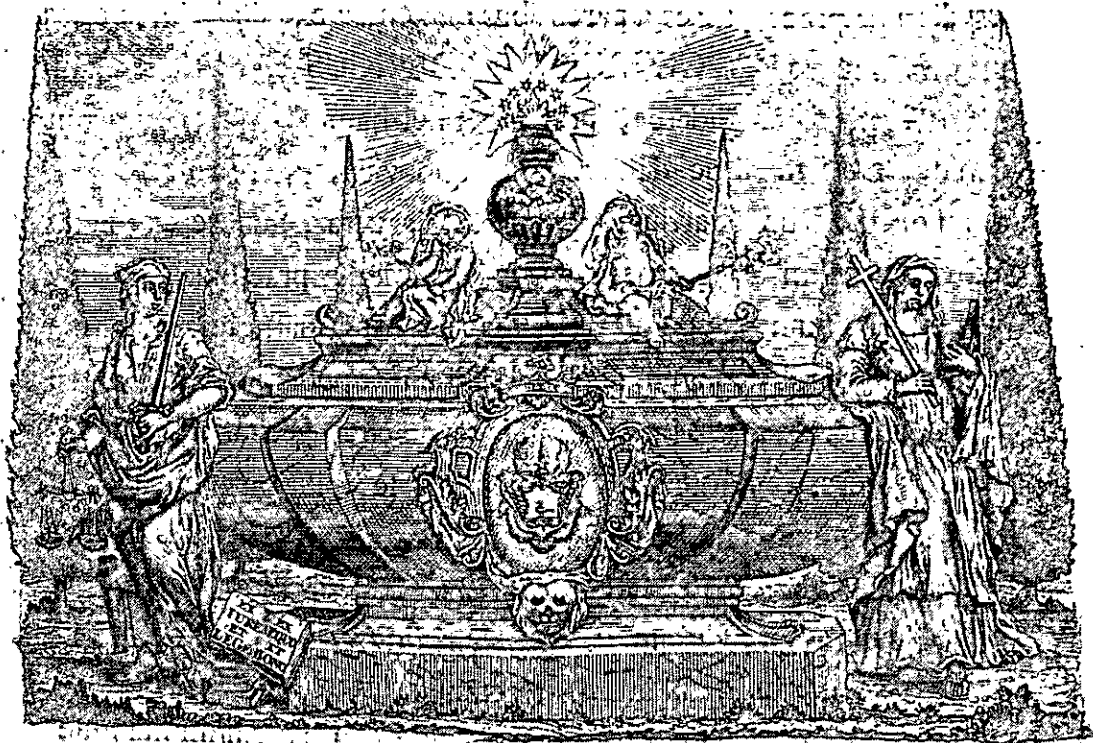
A

IOHANNE HENRICO VINCENTIO NOELTINGIO,
LOGICAE METAPHYSICAE AC ELOQUENTIAE PROFESSORE PUBLICO,
ET EODEM ANNO GYMNASII PRORECTORE.

HAMBURGI,
TYPIS CAROLI WILHELMI MEYNI, AMPLISSIMI SENATUS ET GYMNASII
ET IOHANNI TYPOGRAPHI

INSTITUTIONES SIVE REGVM LEGVMQVE STATVMQVE CIVITATIS HAMBURGICAE

Vitam viri amplissimi, **IACOBI ALBRECHTI VON SIENEN**, iurisconsulti et senatoris et consulis, exponere adgredienti mihi haec imprimis difficultas contingit, quod in iis litterarum studiis, quibus ille excelluit, iisque negotiis, quibus de republica insigniter meritus est, totus sum alienus. Itaque rerum aequi existimatores ignoscere haud gravabuntur, cum, praeter ipsius vitae recensionem, admodum pauca, eaque non tam ad universam illam rationem, qua multiplicem iuris scientiam et praxin complexus est, et publicis functionibus ex senatorio consularique munere sibi incumbentibus eminuit, verum ad ingenium et naturam et mores potissimum pertinentia relata legent.

Natus est Hamburgi anno mcccxxiii a. d. xxx Martii, patre IOHANNE VON SIENEN, negotiatore, matre CECILIA MARIA DUVE, ex quibus hac, cum decimum tertium, illo, cum vicesimum primum aetatis annum ageret, orbatus est.

In

IV

In prima iam iuventute animum ad doctrinae studia referentem erudierunt praeceptores a parentibus diligenter exquisiti, inter quos primus omnino fuit GEORGIUS FRIDERICUS RICHERZ, muneris sanctioris candidatus, post Iohannei hamburgensis corrector, denique artis medicae doctor. De quo viro, quippe non solum omni doctrinarum et artium, quibus se dicaverat, genere excellenti sed etiam animi integritate et vitae sanctimonia praestanti, verum, quia et hominum et locorum et temporum causa naturae gravitatem comitate mitigare, animique stabilitatem opportunitate flectere parum adfueverat, res suas non ubique feliciter gerenti liceat mihi pauca iniicere. Ipsum narravisse memini, se, pluribus concionibus habitis, in quibus publici rerum divinarum cultus curatores solatia afflictorum animis adhibenda desideraverant, orationem habuisse consolationibus ita refertam, ut iidem viri huius abundantiae pertaesi monuerint: Ne quid nimis. In tractandis litteris, quibus iuvenes ad humanitatem informari solent, copiosissimam exquisitissimamque doctrinam explicabat, verum, quia id plerumque faciebat oratione perpetua, ad auditorum varia ingenia non plane adcommodatam. In tuendo cum collega, qui sibi proximus erat, consortio iura communia spectabat colebatque incorrupta severitate, quae vero simul ac egressum aliquem ex officii limitibus animadvertibat, in reprehendendis aberrationibus sermoni temperare non didicerat. In curandis morbis ab omnibus subsidiis ita instructus et paratus erat, eamque sibi famam comparaverat, ut ad praestantissimorum medicorum auctoritatem accessurus fuisset, si cum arte corporibus mendendi artem insinuandi se in animos aegrotorum probe coniunxisset.

Redeo ad illum, cuius studiis ac artibus explicandis haec meae scriptio servire inprimis debet. Postquam privatorum magistrorum ductu viam sibi ad gymnasium patrium munierat: in numerum civium illius relatus RICHEIO, et REIMARO, et DORNEMANNO praecipuam operam dedit, quorum nomina et merita nulla unquam oblivio obruet, quosque et mihi ad dirigendam et confirmandam studiorum

studiorum rationem per quatuor annos contigisse impense atque gratissima recordatione laetor: quibus de re non habetis.

Annus aetatis decimo nono Lipsiam petiit, FRIDERICO MEN-

ZIO, physices professore, academiae rectore, alibi iuris studiofor-
um inscriptus est, atque MASCOVIO et IOECHERO, ceterisque
disciplinarum, in quas incumbere ingenuum litterarum cultorem
decet, magistris aures animumque adtribuit. *non habetis.*

Patris morte altero iam anno academico domum revocatus per

aliquod tempus cursum studiorum sistere coactus fuit, mox vero ad
illa rediit, quae feliciter inceperat, novo et intento ardore conti-
nuavit. Quibus finitis iter instituit per Germaniam et Bataviam,

atque in academia, quae Utrechtii floret, commentatione ad leg. 3
et fin. Cod. *fi tutor vel curator intervenit* typis expressa, rectore

EVERHARDO IACOBO VON WACHENDORF, iuris civilis pro-
fessore, anno MDCCXXXVII a. d. XVIII Junii iuris utriusque licentiatus,
posteroque die eiusdem disciplinae doctor est renunciatus. *non habetis.*

Postquam Wetzlariae tantum temporis tribuerat, quantum ad
cognoscendam rationem causarum coram supremo Germaniae iudi-
cio, quod ibi constitutum est, gerendarum sufficere videbatur: anno
MDCCXXXVIII Hamburgum revertit, atque decem et septem annis in
iuris civilis praxi viriliter et strenue versatus est. *non habetis.*

Cum VINCENTIUS RUMPFIIUS post triginta et duos annos
in senatorio munere exactos in LUGAE CORTHUMII fato decessi-
locum ad consularem dignitatem eVectus fuerat: noster VON SIENEN,
numero senatorum explendo anno MDCLXV a. d. XXIII Januarii cum
aliis iuriconsultis propositus, sortitione, ut in civitate nostra fieri
solet, senator est constitutus. Sequenti anno praefecturam Ritze-
buttelensem suscepit, provinciam, sicut omnes norunt et nostris prae-
cipue temporibus luculenter adparuit, non tantum laboribus refertam

VI

sed difficultatibus quoque et periculis obnoxiam. Suscepit illam animo laboribus adfucto, ad difficultates consilio et fortitudine superandas prompto, et ad pericula sive cavenda sive obeunda parato.

Post sex annos ex more maiorum huic praefecturae attributos Hamburgum reversus omnium, quae in senatu agebantur, consiliorum particeps et praeterea iis negotiis implicatus fuit, quae locorum a se occupatorum serie in illum devolvebantur. Anno MDCCXXXI a. d. xxviii Martii eiusdem RUMPFII, cui a senatorio gradu ad consulare fastigium ascendenti noster successerat, de statione vitae decessi successor electus consulis fasces ad se delatos accepit atque campum ingressus est, in quo summa viri ad reipublicae gubernacula adducti virtus maximis laboribus exantlandis conspici aestimarique potest. Tandem post ALBERTI SCHULTE, consulis senioris, mortem, id est inde ab anno MDCCXXXVI, primam in republica nostra personam sustinuit.

Connubio iunctus fuit PAULINAE CONRADINAE STECKELMANN, WICHMANNI STECKELMANNI, filiae, virgini non minus formae venustate dignitateque quam animi dotibus excellenti; ex quo matrimonio prodierunt IOHANNES, anno MDCCXXVII a. d. IIII Maii natus, qui se mercaturae dicavit; IACOBUS ALBRECHT, sequenti anno a. d. xxv Junii natus, iurium studio deditus, atque anno MDCCXXXIII a. d. xxiii Novembris reipublicae Hamburgensis syndicus electus; MARGARETHA CORNELIA, nata MDCCXX a. d. III Decembris, et IOHANNI CAROLO DUERKOOOP, mercatori, nupta, qui ex illa quatuor filios suscepit.

Transco ad hominis ad omnia summa nati imaginem non membratim festiveque exprimendam, sed primis tantum lineis adumbrandam, uti illam mecum communicavit vir mihi pariter ac veritati amicissimus, nonnulla additurus, quae ex mea ipsius cum illo consuetudine, non quidem familiarissima tamen propiori, mente memori teneo.

Postquam

Postquam von SIENEN adolescentiam humanitatis studiis aluerat; iuris scientiae perstudiosus fuit, atque in illius doctrinarum meditatione per omnem aetatem ita versatus est, ut etiam in maximis occupationibus illam non intermitteret. Praecipue vero id egit, ut ius civile, quod in legibus, senatusconsultis, populiscitis, rebus iudicatis, iuris peritorum auctoritate, magistratuum edictis et more, denique aequitate consistit, in respondendo et dicendo, et scribendo adhiberet ad auxilium singulis civibus ferendum et ad salutem patriae augendam atque stabiliendam.

Multam praeterea cogitationem et operam tribuit indagandis naturis rerum vegetabilium, quibus ferendis plantandis educandisque admodum delectabatur, investigandaeque admirabili corporis humani fabricae. Totius denique orbis terrarum, quatenus regionibus et gentibus distinctus est, scrutator earum ortus et fata in illum statum, in quo nunc sunt, devoluta ex annalium memoria replicare studuit, omnia, quae cuiusvis populi sive legibus sive exemplis constituta firmata et ad normarum auctoritatem evecta sunt, non populari quadam trutina, sed aurificis statera examinans. Tantum autem abest, ut his studiis se abdiderit et ab artibus, quas liberaliores vocant, se averterit, ut in iis colendis fovendisque praecipuus esset. Inprimis delectatus est personarum imaginibus et regionum tabulis pictis, quarum ipse multiplicem et eximiam copiam possidebat, quae inter praestantissimos huius generis thesauros referebatur.

Ante omnia vero animum a natura bene informatum ita excoluit, ut ad excogitationem acutissimum et ad diiudicandum redderet aptissimum. Quoties ergo eiusmodi res occurrebant, quae magnae deliberationis erant: omnia, quorum habere rationem oportebat, intenta mentis acie dispicere indagare eruere studebat, ut, quantum ratione ac usu effici poterat, cogitationum suarum summam faceret copiosissimam omnibusque suis numeris et partibus absolutam. Quod cum plerumque ex voto succederet: mirum non est, illum non tum

hoc

VIII

hoc tum illud sed idem semper iudicasse atque egisse. In quo similis fuit Catoni, cui incredibilem gravitatem natura tribuerat; quam perpetua corroborabat constantia, ita ut in proposito susceptoque consilio permaneret immotus.

Cum decem et sex annorum cursu, quem in senatorio munere peregit, ad varias per gradus functiones accederet: primam in eorum curam posuit, ut ea penitus cognosceret, quae unicuique functioni vel propria erant vel adhaerere solebant vel certe occurrere poterant; et quo modo in quovis casu optimum ex re et ex tempore consilium capiendum sit. In quod studium eum maiori diligentia et assiduitate incubuit, quod intelligebat, multa, quae in illis negotiis et cognitu necessaria et prudenter transigenda sunt, etiam a iuriconsulto, licet in sua arte multum profecerit, non nisi multiplici rerum usu satis perspicere et ad felicem exitum perducere posse.

Tam in subitis sermonibus quam in meditati commentationibus creber erat in reperiendis, solutus in explicandis sententiis; ex omni parte secum consentiens, verbisque utens ita dilucidis, ut dubium esset, utrum res oratione an verba cogitatis illustrarentur.

Summum venerabatur numen pia sanctaque mente, pro insignibus in se collatis beneficiis meritam illi gratiam persolvendo, iustos etiam publico cultu honores tribuendo; denique dolorum cruciatus, quos haud raro gravissimos perpeffus est, incredibili patientia perferendo.

Honestatis et recte factorum strenuus cognitor omnes, quorum virtutes et merita sive certis testimoniis sive propria experientia sibi perspicua erant, suspiciebat; singulari autem benevolentia illos complectebatur, qui ad amicitiam suam sensim ac moderate adspirare cupientes in omni officiorum genere sibi metipsis constabant. Horum congressu mirifice delectabatur, horum commodis conservandis

vandis singulari cura invigilabat; horum rationibus amplificandis omni studio prospiciebat.

Graves de aliorum consiliis et factis rumores sparsos non colligebat, verum omnia, quae in illos congerebantur, summa solertia percontabatur, ut verum inveniret. Quos debilitate ingenii aut imprudentia lapsos esse intelligebat, iis facile ignoscebat; quos vero inita subductaque ratione officii partes deferere constabat, ab illorum congressu abhorrebat, neque ulla alia ratione, quam vitiis radicitus extractis et strenua vitae correctione certissimis documentis probata, illos in gratiam recipiebat.

Iudex iustitiae et aequitatis tenacissimus in cognoscendis causis acer et in ferendis sententiis integer fuit. Quodsi vero sine cuiusquam iniuria res ad concordiam adduci poterat: per compositionem partium lites sistere et aegritudinis scintillas extinguere studebat. Cuius studii, cum et prudentia et suaviloquentia in animos litigantium se insinuare probe didicerat, exoptatos plerumque nactus est successus. Quos autem cupiditate et pertinacia et impudentia admonitionibus immo precibus asperos inveniebant, illorum protervitatem eiusmodi circumscribebat cancellis, ex quibus egredi, si vel maxime voluissent, frustra tentassent.

In communi vita gravitatem comitate conditam prae se gerebat, conveniendi sui potestatem tantum, quantum sive per negotiorum multitudinem sive per corporis valitudinem fieri poterat, libenter omnibus faciebat, vultu liberali illos excipiebat, morum facilitate devinciebat. Talem egometipse illum cognovi, pariterque et plus etiam cognoverunt, qui interiori illius familiaritate usi sunt. Ceteris, quibus non nisi elonginquo eum intueri contigit, si forte aliquam austeritatem ore prodere visus fuerit, non est, quod mireremur. Etenim non solum maximi momenti maximeque difficultatis laboribus haud raro circumagebatur, sed in iis quasi habitaret pernoctaret.

X

que, verum etiam acutissimis, qui in illum saeviebant, doloribus interdum sic cruciabatur, ut mirum videri debeat, quo modo aegritudine ne dicam taedio vitae unquam caruerit. Quo magis admirandus fuit, quod in eiusmodi acerbitatibus tantum aberat, ut se perturbatum iisque, qui cum illo erant, molestum ostenderet, ut potius, ne illos luctu adficeret, quasi aliud agendo abiret, solitudinem quaerens, in qua libere pateretur, mentem oppressam inauditis singultibus levaret, atque malum pectori pertinaciter infixum clam generet.

Venio nunc ad ultimum vitae stadium consulis meritorum in suos, in amicos, in singulos cives, in totam rempublicam multitudine excellentia immortalitate praestantissimi. Cui describendo pro humanitate sua propensum se exhibuit vir huic negotio aptissimus, isque non solum arte verum etiam amicitia ei viro proximus, cui, cum sanari non poterat, dolorum mitigationem viriumque conservationem per multorum annorum seriem adhibuit. En igitur ipsius medici verba:

Si in describendo, quo per longam annorum seriem conflictatus et tandem extinctus est Consul noster Primarius Meritissimusque, morbo singula eaque minutissima ad illum spectantia lectorum oculis subiicerem: ne moram taediumque plurimis faceffam vereor. Quamquam enim in eiusmodi casu, in praxi clinica rarissime obvio et mihi unico ac singulari, medici chirurgique attentione omnia fuerunt digna: praesenti scopo magis consentaneum et ad explenda, quae ad beati consulis memoriam pertinent, satis erit, si brevibus omnia complectar.

Morbus erat fungus scirrhosus in cellulosa ortum trahens, sua natura malum nullis medendi remediis neque pharmacis, neque ferro, neque cauteriis neque ligaturae ac emplastro cedens; et omnem revalescentiae spem abscindens; quod si
semel

femel invaserit corpus, hederæ instar vires arboreas necantis semper pergit, partem post partem corrumpens.

In latere dextro sedem hoc malum fixerat, inde paulatim altius faeviens vicinâ afflavit, donèc pectoris superiorèmq; brachii partem inficeret ac tandem vita penitus eum privaret.

Omnis tum meus tum solertissimorum chirurgorum labor opera et cura eo tendebant, non, ut tolleretur malum, arti enim illudebat, sed ut violentia debilitaretur, dolores mitigarentur, et vita, quantum posset, fervaretur.

Quemadmodum autem morbus hicce casum, uti dixi, singularem ante oculos ponit: ita quoque noster Consul in hoc casu sibi tristissimo exemplar se præstitit plane singulare, quale in prope quinquagenaria praxi mea nunquam conspexi. Saevo ac medicis adhuc invicto hoc malo quadraginta fere annos cruciabatur, ille mente semper invictus tormenta corporis sustinebat. Calamus titubat, et ingenium in depingendis operationibus chirurgicis verba negat; heroica ille patientia ac constantia acutissimis doloribus non solum restitit, sed operanti ac trepidanti adeo animum addidit. Infanabilis morbi videbat exitum; mortem non horret, non timet, inconcussò pectore ultimam vitæ horam potius expectat immo desiderat, et ita tandem liber morbo, liber doloribus, liber curis publicis ac privatis placide expirat et obdormit.

Sed quorsum ego? Historiam morbi scripturus in laudes beati nostri Consulis erumpo. Condone, precor, aliquid, lector benigne, doloris admirationis ac amoris affectui. Testis fui ineffabilium perpeffionum nostri Consulis, testis quoque fortis animi ac virtutum, quibus effulsit. Inter amicos me retulit. Fautorem mihi, recti amatorem civitati mors abstulit.

Memoria

XII

Memoria eius, grati animi ac admirationis plena, nunquam
in me morietur.

Dr. Iacobus Christianus Vogel.

Nobis omnibus tanti et hominis et civis et consulis decessum
lugentibus moerentibus lacrymantibus haec una consolatio restat,
quod illius locum in consulari ordine vacuum expletum videmus viro
per omnes virtutum et honorum gradus perque summum omnium
civium amorem inclyto atque illustri, PETRO HENRICO, WI-
DOVIO, I. U. D. de cuius in omnes bonos benevolentia humanitate
comitate meritisque in rempublicam eximiis nulla unquam aetas
conticescet, quodque hic vir optimus successorem in senatorio ordine
nactus est se dignissimum, AMANDUM AUGUSTUM ABEND-
ROTH, I. U. D. in omni iuris scientia et usu praeclarissimum, repu-
blicae amantissimum, eiusque commodis augendis opportunissimum.

